

Pirmas skyrius

– Ar Oliveris su Tige gavo kalėdinių dovanų? – paklausė Sofija, kasydama Oliveriui pakaklę. Juodajam katinui labai patiko būti kasomam toje vietoje, tad dabar jis tupėjo ant sofos užvertęs nosį į lubas ir palaimingai murkė.

– Tu tik pažiūrėk, Tigė pavydi, – nusijuokė Zara. – Ji irgi nori dėmesio!

Tigė ramiai tupėjo Zarai ant kelių, kol pastebėjo, kiek meilės gauna Oliveris. Tada atsistojo, nužygiavo per sofą ir ėmė trintis galva Sofijai į ranką, reikalaudama pakasyti pakaklę ir jai.

– Gerai, Tige, palauk, pakasysiu tavo dešiniąją ranką! – Sofija glostė ir kuteno abi juodas kates juokdamasi, kokios jos pavyduolės.

– Kartais man atrodo, kad jos tave myli labiau nei mane, – pavartė akis Zara. – Taip, mes įteikėm joms kalėdinių dovanų. Mama internetinėje parduotuvėje rado žaisliukų su katžolėmis, labai panašių į tikras žuvis. Tigė gavo sardinę, Oliveris – upėtakį. Kai Tigė paliko savo žaisliuką ant grindų vidury koridoriaus, močiutė pamane, kad ten tikrai negyva žuvis, ir susirūpino, kad katės pavogė kažkieno pietus. O taip visai galėjo nutikti, nes Oliveris kartą jau grįžo namo per kačių landą įsikandęs virtą dešrelę, kurią iš kažko nukniaukė.

– Koks tu nedorėlis! – sugėdino Oliverį Sofija, bet šis tik užsimerkė ir ėmė murkti dar garsiau.

Mergaitė nusišypsojo, žiūrėdama į kates glėbyje, ir stengėsi per garsiai nedūsauti. Kokia Zara laiminga, turėdama dvi kates, – juolab kad abi tokios draugiškos ir mielos. Sofija viską atiduotų, kad tik turėtų katytę. Jos tėvai myli gyvūnus, bet mama visad sako, jog ir taip nespėja rūpintis Sofija ir jos mažąja sesute Lėja, kad pasiimtų dar ir augintinių.

– Pagalvosim apie tai, kai Lėja truputį paaugs, gal kai bus kokių ketverių ar penkerių, – pažadėjo Sofijai mama. Bet Lėjai buvo vos dveji, todėl likę metai atrodė baisiai ilgas laikas laukti. Iki tol Sofija turėjo tenkintis žaidimais su Oliveriu ir Tige, kuriuos Zara draugiškai leisdavo. Be to, ji glostydamo kiekvieną mielą katinėlį, pamatytą

gatvėje ar kieme, žinojo vardus visų kačių, kurias sutikdavo pakeliui į mokyklą.

– O, matau tavo mamą su Lėja, – tarė Zara, pažvelgusi pro langą. – Maniau, kad pasiliksi ilgiau.

– Aš irgi taip maniau, – atsiduso Sofija. – Per Kalėdų atostogas iš pradžių būna smagu, bet paskui laikas tarsi ištįsta – ypač kai taip lyja. Namie visai nėra ką veikti! – Mergaitė skruostu pasitrynė į švelnų Oliverio pakaušį. – Verčiau einu vilktis palto.

Suskambo durų skambutis, ir Oliveris su Tige nušoko Sofijai nuo kelių pažiūrėti, kas atėjo, – abu buvo labai smalsūs. Mergaitės nenoriai nusekė jiems iš paskos. Kol Sofija avėsi batus, jos mama su Zaros mama šnekučia-

vosi apie Kalėdas, o Lėja iš vežimėlio bandė paglostyti Oliverį ir Tigę.

– Tavo sesutė myli kates kaip ir tu! – nusijuokė Zara, o Tigė letenėlėmis atsirėmė į vežimėlį ir leidosi Lėjos tarpoma už ausų.

– Vaje, Lėja, atsargiau! – sunerimo Sofijos mama.

– Nesirūpinkit, Tigė nesikandžioja, – nuramino Zaros mama. – Ji la-

bai meili katytė. Be to, jeigu Lėja jai nepatiktų, jau būtų pasprukusi. Tiesą pasakius, net stebiuosi, kad ji dar nemėgina įsiropšti į vežimėlį.

– Susiruošiau, mama, – tarė Sofija ir pasilenkė atsisveikinti su katėmis. – Ačiū, kad priėmėt mane, – dar prisiminė padėkoti Zaros mamai. – Iki, Zara! Mama, ar Zara galėtų netrukus mus aplankyti?

– Žinoma! Na, bet jau einam, Sofija, nes tuoj *vėl* pradės lyti. Ir šįkart pils kaip iš kibiro!

Sofija su mama išskubėjo namo. Jos gyveno toje pačioje gatvėje kaip ir Zara, tik kitame jos gale – gana toli, tad spėjo kiauurai peršlapti, kol grįžo namo.

– Nagi, nagi, kur aš jį nukišau? – murmėjo mama, kuisdamasi rankinėje

ir ieškodama rakto, o Sofija šokinėjo nuo vienos kojos ant kitos, mėgindama sušilti, ir stumdė Lėjos vežimėlį. Lėjai irgi darėsi šalta, tad ji ėmė verkšlenti, todėl Sofija apsuko jos vežimėlį ir bandė ją pralinksminti.

– Tu tik pažiūrėk, kokios didžiulės balos! Oho, Lėja, matai, kokios bus bangos, kai važiuos šita mašina! Vaje, kokie purslai!

Sofija pasuko galvą pažiūrėti, ar nepamatys daugiau balų, ir pastebėjo kažką šviesų kaimynų kieme. Iš pradžių jai pasirodė, kad ten gyvatvorėje įstrigęs maišelis, bet tada jis pakėlė lenėles ir sudrebėjo.

– Vaje, mama, žiūrėk! Katė! Kaimynų kieme yra katė! Nors ne, tai mažutė katytė!

Katytė išgirdo
Sofijos šūksnį,
suglaudė ausy-
tes ir ėmė bailiai
dairytis aplink.
Tada patyliu-
kais išlindo
iš gyvatvorės,
kur slėpėsi, ir
šoniniu taku spruko
į užpakalinį kaimynų kiemą.

Mama pagaliau rado raktus savo
palto kišenėje ir dabar bandė įstumti
vežimėlį vidun.

– Sofija, padėk man užnešti jį laip-
teliais!

– Ar matei katytę? – paklausė So-
fija, keldama vežimėlį aukštyn ir mė-
gindama persikreipusi pažiūrėti, kur

nubėgo katytė. – Mama, ji dar visai mažitė ir labai miela. Ir kokia margutė! Su oranžinio ir juodo, ir balto kailio lopinėliais.

– Oho! Ne, nemačiau. Matyt, ji trišpalvė, – tarė mama. – Nagi, eik vidun, Sofija! Jei ta katytė turi bent kiek proto, tai jau bus nukūrusi namo gelbėtis nuo lietaus.

Deja, katytė neturėjo sausų namų. Ji išvis neturėjo namų.

Todėl susirietė į kamuoliuką po krūmu, augančiu už kaimynų namo, mėgindama pasislėpti nuo lietaus. Jai prastai sekėsi. Net ir sausa ji buvo liesutė, o dabar per šlapią prigludusį

kailiuką galėjai suskaičiuoti visus kaulelius.

Katytė liūdnei žiūrėjo į stambius lietaus lašus, kurie varvėjo nuo šakų ir gėrėsi į jos kailį. Dar vienam didžiuliam lašui tekstelėjus ant nugaros ji tyliai miauktelėjo.

Gal reikėtų grįžti į tą didelę pašiūrę... Ten bent buvo sausa. Bet kas bus, jei ten vėl atsibels tie triukšmadariai žmonės su dėžėmis? Anąkart ji pasislėpė už krūvos šaligatvio plokščių, o kai pagaliau įsidrąsino iškišti nosį lauk, visi jau buvo pradingę.

Nebebuvo nei jos mamos, nei brolių ir sesučių, nieko.

Katytė slankiojo apie pašiūrę ir statybų aikštelę valandų valandas,

bailiai ieškodama savo šeimos. Juk jie turėjo grįžti!

Sutemus ji parėjo į savo guolį – krūvą suplyšusių skudurų pašiūrės kampe. Deja, net ir čia be mamos, be broliukų ir sesučių užmigti buvo nelengva. Pašiūrėje ji girdėjo daugybę visokiausių garsų, kurių anksčiau nė nepastebėdavo – į stogą barbeno lietus, o per pašiūrės plyšius švilpavo vėjas. Dabar, kai liko viena, net ir skudurai guolyje atrodė drėgni ir šalti.

Rytojaus dieną katytę iš pašiūrės išginė alkis. Ji pralindo po išklerusiais plieniniais vartais ir nutipeno palei kelią, ieškodama ko nors valgomo. Katytei pasisekė rasti popierinį maišelį su dešrelės galiuku, bet daugiau

nieko. Vargšėlė buvo baisiai alkana. Žinoma, ji galėjo bent atsigerti lietaus vandens iš balos, bet katytei jau ėmė rodytis, kad jos kailis niekad neišdžius ir ji niekad nesušils.

Mėgindama išvengti didžiuliu greičiu lekiančios mašinos pakelto purvino vandens čiurkšlių, katytė smuko į gretimą sodą. Bet jos uodega ir užpakalinės kojos vis tiek buvo aplietos.

Ką gi jai daryti?